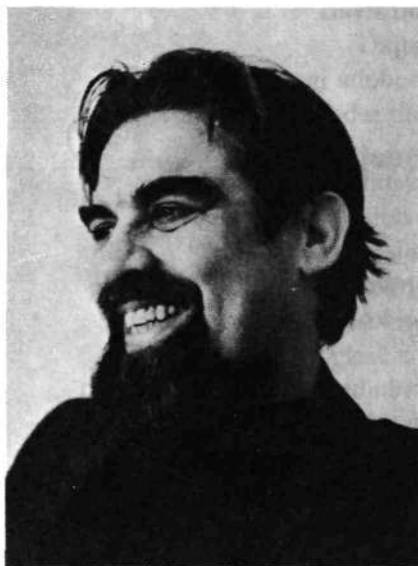

temno je v tem vodnjaku, v tej mokri postelji. Ne, tu ni dneva, sama tema me obdaja . . . Pogled mi zdrkne po prostoru, da bi ga ocenila in prepoznala. Pramen svetlobe iz desne mi omogoča, da zaznam obrise predmetov; vse je le privid, dahnem predse. Le kaj počnem tu in kdo sem? . . . Ničesar se ne morem spomniti. Doni, doni mi v glavi kot v zvonu. Na steni ugledam svetlikajoč se predmet, *déjàvu*, nekoč sem ga nekje že videla tako viseti, . . . doživela sem že ta občutek, ko mi je srh prežal telo, kot sedaj. Ta predmet me določa, mi potrjuje, da živim. Imeti puško . . . nekoga ubiti, se ubiti, nekaj ubiti . . . ubiti živo ali mrtvo . . . ubiti spomin, ubiti čas.

Ciril
Zlobec

Triptih o narodu

*O da nam je priti do svoje podobe,
i meni i tebi, narod moj!
O. Župančič, Podoba*

PRVA Noben pogled
PESEM v katerokoli stran neba
 zdaj ni izhod.

Danica in večernica
sta le privid svetlobe,
svetita,
samo dokler nam ju zagrinja
noč.

Vemo:
nikoli še iz zarje v zarjo,
ves čas iz temè v temó
gre naša pot.

Zmerom in samo
iz sebe vase.
Narod.

DRUGA
PESEM
Samo od daleč
so stvari
zares razvidne.

Samo stvari
v daljavi
so podoba in resnica
samih sebe.

Pa vendarle: zakaj
vso dolgo pot spomina,
zakaj iz roda v rod
ta strah,
tako ko stopimo iz sebe?

Kot da usoda ni kot vsaki stvari
nam odmerila daljav,
da bi iz njih se prepoznali,
videli, kaj smo.

TRETJA
PESEM
Smo s tabo, narod,
res celota nedeljiva,
ki jo vsak sam s sabo polni
v sli po lastni večnosti?

Si dom, ki vsi enako ga dedujemo?
Nas res povsod v njem mati čaka?
Je oče, brat vsak prednik, vsak zamec
tudi za obzorji časa in pokrájin,
ki jih ne poznamo?

Si nerazložljivo trajanje rodov,
ki tudi vsako našo smrt
prečara nam v ponos, da smo bili?

Skoz svetost in podlost te odkrivamo,
 z zvestobo in izdajstvom netimo
 sovraštvo v sebi, ko te najbolj ljubimo
 v globoki veri, ki je naš najvišji dvom,
 da s tabo nedeljiva smo celota,
 ko po tebi, zunaj tebe
 razpršeni blodimo
 in se od vsepovsod z vso težo točiš v nas,
 si v nas – odrešujoči dvom,
 edina naša trdnost,
 narod.

Triptih o ljubezni

PRVA
 PESEM Kot tožba vetra v marčni noči
 ves čas se razblinjam
 v neizmernost tvojega pričakovanja.
 Je to moj glas? si prisluškujem,
 sem samo odmev sam sebi?

Kot tožba vetra v marčni noči
 ves čas in povsod
 in zmerom bolj samo še strah,
 da v jutru veter se ne bi poglel.
 In me nikoli ni bilo.

DRUGA
 PESEM Nič, kar je že kdaj bilo,
 še ne prebuja v naju
 radovednosti in nostalgije,
 nisva še zalistala po knjigi,
 ki sva jo nekoč pisala
 in pozabila nanjo.

Vendar v urah, ko drug drugega
 zdaj vezeva v vse daljši molk,
 še zmerom, tudi v ta večer,

prižiga se in sveti temna zarja
nore igre dveh razžarjenih teles
v pomladni travi.

Ne reci mi zdaj, draga,
da je to že ubijalska pot v spomine!

TRETJA
PESEM

Najprej dva svetova sta bila.
Svet tóstran, z mano v vsem,
kar se je zdelo že od zmerom tu,
in svet za premakljivimi obzorji
z vsem, kar je bilo od zmerom tam.

Potem so se obzorja razmaknila,
znižala, zravnila, potopila,
kot meglà iz dveh dolin,
ko sonce jo razvname,
da za njim se dvigne in čez rob pretoči,
sta drug v drugega se zlila,
svet na tej in svet na oni strani,
da v trenutku nisem bil več tu
in ne že tam. Ne tu ne tam.

Potem – od tu? od tam?
iz mojega, iz svojega sveta? –
si ti prišla.

In spet so vstala, zrasla spet obzorja,
kot veriga mehkih, pomladanskih gričev,
in sta spet, kot nékdaj, dva svetova,
svet na tej in svet na oni strani.

Boš ti zmogla k meni? Bom jaz zmogel k tebi?